

KLAGANDE

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Länsrättens i Stockholms län, migrationsdomstolen, dom den
20 november 2007 i mål nr UM 3988-06, se bilaga
(Migrationsverkets ärende nr)

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m.

MIGRATIONSÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

1. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.
2. förbjuds att under en tid av fyra år
räknat från dagen för denna dom återvända till Sverige utan tillstånd av
Migrationsverket.
3. Migrationsöverdomstolen fastställer ersättning åt som
offentligt biträde med 3 300 kr, varav 2 640 kr för arbete och 660 kr
för mervärdesskatt.

YRKANDEN M.M.

yrkar att hennes ansökan om uppehållstillstånd och arbetstillstånd ska bifallas och att hon inte ska utvisas. Hon yrkar även att återreseförbudet ska undanröjas. Till stöd för sin talan anför hon bl.a. följande. Av Utrikesdepartementets rapport Mänskliga rättigheter i Ecuador 2005, som hon har åberopat och citerat delar ur i migrationsdomstolen, framgår att rättsväsendet i Ecuador är så urholkat att det knappt är värt namnet. Migrationsdomstolen har ägnat sig åt ett allmänt tyckande och inte på något sätt anført på vilka grunder man kommit fram till att det ecuadorianska rättsväsendet skulle äga såväl vilja som förmåga att bereda henne skydd. Vad beträffar det fyraåriga återreseförbud som ålagts henne har regeringen i ett beslut den 15 mars 2001 förklarat att möjligheten att meddela återreseförbud endast ska användas när omständigheterna i det enskilda fallet särskilt motiverar det. Så kan enligt regeringen vara fallet bland annat om sökanden har uppehållit sig här i landet under en längre tid utan att ha ansökt om erforderligt tillstånd. Av regeringens beslut framgår inte om det ska göras åtskillnad mellan sökande som frivilligt har uppsökt vederbörande myndighet och sökande som har frihetsberövats och därvid ansökt om uppehållstillstånd. Den som likt henne frivilligt kontaktar Migrationsverket bör behandlas betydligt mildare än den som först under ett frihetsberövande ansöker om uppehållstillstånd. Ett tvåårigt förbud torde under alla omständigheter vara tillfyllest.

Migrationsverket bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande. Vad gäller de åberopade skyddsskälerna hänvisar Migrationsverket till vad som anförs i verkets beslut av den 14 augusti 2006 samt till vad som anförs av migrationsdomstolen i det överklagade avgörandet. Det samma gäller vad som anförs om synnerligen ömmande omständigheter. Vad beträffar återreseförbudet meddelades detta mot bakgrund av att

vistades i Sverige i fem år innan hon gav sig till känna för svenska myndigheter. Migrationsverkets inställning

är att det inte är avgörande om en person uppsöker myndigheterna frivilligt eller om vistelsen kommer till känna på annat sätt. Det som är avgörande är den illegala vistelsen i Sverige. Förutom vad som anförs av regeringen i beslutet den 15 mars 2001 saknas det stöd i lagtext och förarbeten för i vilka fall återreseförbud kan meddelas. Då Utlänningsnämnden var praxisbildande var tiden för återreseförbud normalt två år räknat från lagakraftvunnet beslut. har enligt

egen uppgift varit väl medveten om att hon var skyldig att kontakta svenska myndigheter och på så sätt legalisera sin vistelse i Sverige. Den omständigheten att hon vistats illegalt i Sverige under en mycket lång tid är enligt Migrationsverket i sig tillräckligt för att för att hon ska meddelas återreseförbud. Den mycket långa illegala tiden i Sverige ska leda till att hon meddelas ett fyraårigt återreseförbud även om det i normalfallet anses tillräckligt med ett tvåårigt förbud.

DOMSKÄL

Migrationsöverdomstolen instämmer i migrationsdomstolens bedömning av skyddsbehov samt att det inte föreligger sådana synnerligen ömmande omständigheter som avses i 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716). Överklagandet ska därmed avslås i den del det avser uppehålls- och arbetstillstånd samt utvisning.

Migrationsöverdomstolen gör beträffande frågan om återreseförbud följande bedömning.

I 8 kap. 19 § första stycket utlänningslagen anges att när Migrationsverket fattar beslut om avvisning eller utvisning, får beslutet förenas med ett förbud för utlänningen att under viss tid återvända till Sverige utan att ha tillstånd av Migrationsverket. Av förarbetena till 2005 års utlänningslag (prop. 2004/05:170 s. 290) framgår att denna bestämmelse motsvarar 4 kap. 14 § första stycket i 1989 års utlänningslag (1989:529).

Sveriges deltagande i Schengensamarbetet medför att ett i Sverige meddelat återreseförbud får långtgående konsekvenser för den enskilde som därmed även hindras inresa i samtliga Schengenstater. Med anledning härav förklarade regeringen i beslut den 15 mars 2001 att möjligheten att meddela återreseförbud endast skulle användas i ärenden där omständigheterna i det enskilda fallet särskilt motiverade det (Utlänningslagen – Vägledande beslut, reg. 92-01). Omständigheter som ensamma eller i förening med varandra borde kunna leda till att ett avlägsnandebeslut kombineras med ett återreseförbud ansåg regeringen vara att

- Sökanden har uppträtt under olika identiteter och har använt sig av falska dokument till stöd för detta.
- Sökanden har åberopat skäl som i alla väsentliga delar har varit felaktiga eller har undanhållit väsentlig information, t.ex. genom att ge in falska handlingar.
- Sökanden har uppehållit sig här i landet under en längre tid utan att ha ansökt om erforderligt tillstånd.
- Sökanden har överträtt tidigare meddelat återreseförbud.
- Sökanden har anmärkningar rörande sin vandel och det rör sig om annat än bagatellartade engångsförseelser.

Vad gäller återreseförbudets varaktighet saknas närmare ledning i lagtext och förarbeten. I praxis har varaktigheten i allmänhet bestämts till två år, räknat från lagakraftvunnet beslut (jfr Wikrén och Sandesjö, Utlänningslagen med kommentarer, 8 uppl., s. 334 f.).

Enligt Migrationsöverdomstolens mening bör varaktigheten av ett återreseförbud som beslutats med stöd av 8 kap. 19 § första stycket utlänningslagen bestämmas utifrån en allsidig bedömning av vad som ligger utlänningen till last. Den varaktighet som bestäms måste alltid stå i proportion till de individuella rättsverkningar återreseförbudet får för utlänningen.

reste enligt egen uppgift in i Sverige den 21 augusti 2001 och ansökte om asyl den 14 mars 2006. Hon har därmed vistats illegalt i Sverige i cirka fyra och ett halvt års tid. Den långa illegala vistelsen utgör i sig tillräcklig grund för att meddela återreseförbud.

Vid en illegal vistelse i Sverige av en längd som i förevarande mål framstår ett återreseförbud om fyra år som väl avvägt.

har åberopat att hon frivilligt gett sig till känna för svenska myndigheter och att det därför finns anledning att bestämma en kortare varaktighet av återreseförbudet. Enligt Migrationsöverdomstolen kan dock endast den omständigheten att efter en mycket lång illegal vistelse självmant har uppsökt svenska myndigheter inte föranleda att varaktigheten av förbudet kortas ned. Av vad fört fram i processen och vad som i övrigt framgår av utredningen i målet framgår inte att hon till följd av anknytning till Sverige eller någon av de andra stater som deltar i Schengensamarbetet skulle komma att drabbas oproportionerligt hårt av det beslutade återreseförbudet. Mot denna bakgrund instämmer Migrationsöverdomstolen i underinstansernas bedömning att varaktigheten av återreseförbudet ska bestämmas till fyra år, vilket ska räknas från dagen för denna dom. Överklagandet ska därmed avslås även i denna del.

Domen får inte överklagas (16 kap. 9 § tredje stycket utlänningslagen).

kammarrättsråd

kammarrättsråd

kammarrättsråd
referent

/
föredragande